



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ' κ' τὼ φράγκα εἶναι μόνο ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπη
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ κουτσο-Φλεβάρη,
κάθε μάσκα 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος ἑπτακόσα σὺν εἰκοσιτρία,
ἔξιστα Καρναβάλου και φιλοπατρία.

Τοῦ Φαδουλῆ Χορὸς ἰλαροσοδαρός.

Φ.—'Ιδού φιλόανθρωπος χορὸς και 'στὸ 'δικό μου σπῆτι
για κάθε παραλυτικό και κάθε ψωμοζήτη,
κι' ἐκεῖνος ποὺ πληρώνει
θὰ μπαίνει 'στὸ σαλόνι.

—
'Ας ἔλθωμε 'στὰ πρῶτα μας
και 'στοὺς καιροὺς τοῦ κλέους,
ἀνάψετε τὰ φῶτα μας
και τοὺς πολυελαίους.

—
'Εν οἱ καιροί, ποὺ 'χόρευαν οἱ τζαμπατζῆδες τζάμπα,
τὰ τῶρα χάρις για χοροὺς δέν γίνεται καμμία...
παρακαλῶ τῆς σκάλας μας ν' ἀνάψετε τὴν λάμπα
'μποὺν οἱ διακονιάρηδες και τὰ Πτωχοκομεία.

—
'Ελεις τῶρα νὰ χορέψης 'στῶν πλουσίων τὸ παρκέτο;
θὰ πληρώσης, Περικλέτο.
Τῶρα τζάμπα μὴ γυρεύης
νὰ πηδῆς σὲ σάλας πρῶταις...

δέν πληρώνεις;...δέν χορεύεις,
και κοιμάσαι μὲ τῆς κόταις.

(Φθάνει χορὸς ἀπειρών
ἀρρώστων κι' ἀναπήρων.)

Μέσα 'στὰ μασκαράλῃκια
τῆς 'Αθήνας τὰ πολλὰ
νὰ κι' ἐμεῖς μὲ δεκανίκια
μὲς 'στοὺς μπάλους...τραλαλά.

—
Χορευταί κι' ἐμεῖς πηδοῦμε
μὲ στριμμένα τὰ μουστάκια,
σὰν τοῦ Φάουστ τραγουδοῦμε
τὰ φτωχὰ τὰ γεροντάκια.

—
'Στὸ χορὸ κι' ἐμεῖς...τί γέλοιο!
τί χαρὰ τὴν πέρνομε!
και τῆς γύμνιας τὰ κουρέλια
μὲς 'στοὺς μπάλους σέρνομε.

—
Τῶν χορῶν ἡ Ρωμηοσύνη
ἐλεήμων θὰ φανῇ...

κάνει' έλεημοσύνη,
χορευτεί χριστιανοί.

Κάθε βάλσι, κάθε πόλκα μιὰ δραχμή νά δίνετε,
κι' ούτω πως φιλανθρωπία και χορός νά γίνεται.
"Οπ! 'ψηλά τὰ δεκανίκια νά χορέψωμε κι' έμεις
'στους χορούς τής πληρωμής.

"Οπ! νά δώση και νά πάρη
τὸ κουτσό μας τὸ ποδάρι
και τὸ χέρι τὸ κουλό...
δὸς του μιά...τραλαλό.

"Οπ! κι' έμεις με τοὺς μεγάλους
δυνατὰ κουβαρνταλήκια...
πὼς ταιριάζουν μες 'στους μπάλους
ἀναπήρων δεκανίκια.

"Ο Φασ.—Εὐχαρίστως βλέπω γύρω τοὺς τρανοὺς και τοὺς
[ἐγκρίτους,
τοὺς τυφλοὺς, τοὺς κωφαλάλους, τοὺς χωλοὺς, τοὺς παραλύ-
και τής Μπόρσας τραπέζιτας
και τοῦ δρόμου ψωμοζήτας,
[τους,
ὅπου πλήθος κουρελιῶν
φέρουν γιὰ τὸ κοτιλιόν.

Τί ποδάρια θὰ λερώσουν τοῦ σπητιοῦ μου τὰ χαλιὰ!...
κάνει' έλεημοσύνη 'στὴν ξυλένια φαμελιά.
Φιλανθρώπους ὅπως πάντα κι' έλεήμονας σὰς 'βρίσκω,
κι' ὅταν ὁ χορὸς τελειῶν
θὰ γυρίζω 'στὸ σαλόνι
μ' έλεημοσύνης δίσκο.

"Ας ἀστράψουν 'στὰς αἰθούσας τῶν ξιφῶν οἱ κολεοί...
τί μακάριος ἐκεῖνος, ποὺ χορεύει κι' έλεεῖ.
Δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ με τοὺς γύρους τοῦ χοροῦ
γίνει' ἕνας εὐεργέτης 'στους ἐπαίτας τοῦ σωροῦ.

"Ολους τοὺς διακονιάρηδες και τοὺς ἐξοχατάτους
τοὺς δέχομαι περιχαρῶς...
ἔγινε τώρα κι' ὁ χορὸς
πάθος μακρὸν κι' ἀνιάτον και γιὰ τοὺς ἀνιάτους.

"Η παλαιὰ μας εὐκλεία και πάλιν ἀνεστήθη,
κι' ἐφέτος ἀναψυκτικὰ θὰ 'βρῆτε τὰ συνήθη,
κρύο νερὸ Δεξαμενῆς, κι' ἄλλο νερὸ θαυμασίον,
μεταφερθὲν ἐπίτηδες μέσ' ἀπὸ τὸ Θριάσιον.

"Εμπρὸς λοιπὸν οἱ προὔχοντες κι' ὅσοι βρωμοῦν με ράκη,
μὰ νά! κι' ὁ Κόντης ἔρχεται μετὰ τοῦ Θεωράκη.
Καλῶς τους τοὺς ἐρίφηδες...και πὼς μὰς 'θυμηθήκατε;
μοῦπαν 'στὰ νομοσχέδια πὼς σύμφωνοι 'βρεθήκατε,
κι' οἱ δύο σας φιλανθρωποὶ ἐγκρυπτόντες σκοπὸν
τὴν δρᾶσιν σας ἠνώσατε,
τρία τοῦ Σπάπ' ἐδώσατε
και πέντε τῶν λοιπῶν.

Σὰς δέχομαι 'στὸ σπῆτι μου τιμῶν ἰδιαιτέρως
τοὺς δύο σας ἀντάμα...

ὁ Κόντε-Τζώρτζης ἄς γενῇ μυτάτος καθβαλιέρος
κι' ὁ Στρατηλάτης ντάμα.

Πρέπει και σεις νὰ δώσετε γι' αὐτὸν τὸν μπάλο και
κι' ἐμένα τοῦ σακάτη.

"Ομως δὲν θέλω νὰ γενῇ 'στὴν τσέπη σας ζῆμια,
μήτε 'δικά σας χρήματα γυρεύω...πᾶ! πᾶ! πᾶ!...
φθάνει νὰ διατάξετε μονάχα τὸν Ταμιά,
κι' ἐγὼ με τὸν Καλογερεῖ τελειῶνω τὰ λοιπά.

Μέσα σὲ τόσας δωρεὰς και μες 'στους Καρναβάλους
ἄς πληρωθοῦν κι' ἐντάλματα γιὰ φιλανθρώπους μπάλλοι.
Μὰ νὰ κι' ὁ κύρ 'Ανάργυρος μαζί με τοὺς κυρίους,
αὐτὸς ποὺ ξέρι τῶν Ρωμηῶν τὸν ἕνα κι' ἄλλον πόρο,
τοῦ ρίχνεται κι' ὁ σκύλος μου με γρυλλισμοὺς ἀγρίου,
λὲς και διαμαρτύρεται γιὰ τῶν σκυλιῶν τὸν φόρο.

"Ω κύριε Σιμόπουλε, μὴ τὸν παρατηρήτε
κι' ἀφόβως προχωρεῖτε.

"Αν σὰς γαυγίξῃ τὸ σκυλί, μὰ διόλου δὲν δαγκάνει,
τοῦ λείπουν και τὰ δόντια του, 'στὰ ψέμματα τὸ και

Προβαίνετε 'στὴν αἴθουσαν, ὅπου χορὸς φρενήρης,
μὴ σὰς τρομάζουν παντελῶς τοῦ Γκιούλ ξεφωνητὰ,
εἶναι φορολογούμενος κι' αὐτὸς ὁ κακομοῖρης,
κι' ὅποιος πληρῶνει βλέπετε γαυγίξει δυνατὰ.

"Αληθεῖα τί σὰς 'κάπνισε κι' ἐβάλατε τὸ πρόστιμο,
γιὰ φαντασθῆτε μιὰ στιγμή τί πράγμα θάναι νόστιμο
κι' ἕνα συλλαλητήριο νὰ γίνῃ με σκυλιὰ,
ποὺ πάντα τὴν ἀσύδοτη γυρεύουν τεμπελιά.

Εὐχαρίστως βλέπω γύρω και τὸν νέον Ποσειδῶνα,
τὸν κρατοῦντα τὸν μεγάλον κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα.
Τώρα πλέον ποῖος σὰς πιάνει με τὰ κλέη μας ἐκεῖνος...
'φέτος ἦλθ' ἐκ τῆς θαλάσσης κι' ἡ κυρὰ Καρναβάλια.

Μόλις μόλις ἐπεφάνη τροπαιοῦχος ἡ τριήρης,
και πληθὺς λαοῦ μεγάλου
ὑπεδέχετο φρενήρης
τὴν κυρίαν Καρναβάλου.

Ποῖα δόξα κατὰ πόντον!...τί λαὸς ἐσυγκινεῖτο!...
κι' ἡ κυρία Καρναβάλου μέσῳ πόντου κι' οὐρανοῦ
τὰ πρὸ χρόνων Καρναβάλια πρὸς τὸ πλήθος διηγείτο,
ποῦ γιναν 'στὸ Σκάφιδάκι, μὰ και 'στὸ Καρναμπουνοῦ.

Εὐχαρίστως βλέπω γύρω και τὸν Στάνη τῶν γραμμάτων
και τὸν δέχομ' ἐν χαρᾷ,
ἐπειδὴ πληθὺς εὐρέθη παναρχαίων ἀγαλμάτων
'στοῦ Τσιρίγου τὰ νερά,
κι' ἕνας χάλκινος 'Ερμῆς,
ποὺ τὸν ἴδαμε κι' ἐμεῖς,
κι' εἶναι ζήτημα σπουδαῖον, κι' εἶναι μέγα γεγονός,
ἂν 'Ερμῆς ἐκεῖνος εἶναι καὶ 'Απόλλων κεχηνός.

Μὰ και τέτοιος ἂν δὲν εἶναι, πλὴν μαζί μας ὅταν μείνῃ
πρὸ τῶν τόσων μας τροπαίων κεχηνός κι' αὐτὸς θὰ γινῇ
κι' ἂν ἐκύτταζε πρὸ πάντων τὴν δαφνοστεφὴ τριήρη
τῆς κυρίας Καρναβάλου,



και τὸ νέο πανηγύρι
τῆς φυλῆς μας τῆς ἐξάλλου,
οὔτε θάχασκε κι' ἐκεῖνος ὅπως τόσος κεχηναῖος
Πειραιῶται κι' 'Αθηναῖοι.

Τὸ λοιποῦ μετὰ τὴν δρᾶσιν τὴν τοσοῦτον φλογερὰν
καθεμιᾶς και καθενός,
'ἀνυρίσκωμεν ἀρχαῖα κατὰ πόντον και ξηρὰν
με τὸ στόμα κεχηνός.

Ποῖα δόξα κατὰ πόντον τώρα πάλιν ἀναζή!...
ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης
ἀνακύρουνται κι' 'Ερμῆδες και Καρναβάλια μαζί,
ποὺ σὲ κάνουν νὰ γελάσης,
και 'στ' ἀθάνατα Μουσεῖα κοπιζόντων νικητῶν
λαμβάνουν κεχηνὸτ' ἀρχαῖα κι' ἀθανάτων και θνητῶν.

"Αλλὰ κι' ὅς' ἀρχαῖα μένουν καὶ 'στὸ κύμα καὶ 'στὸ χῶμα
και 'στὸ φῶς καθὼς και τᾶλλα δὲν μὰς τὰβγαλαν ἀκόμα,
εἶμαι βέβαιος κι' ἐκεῖνα κεχηνὸς πὼς ἔχουν στόμα.

Νὰ κι' ὁ κύριος Ρωμᾶνος...εἰς τὴν αἴθουσαν προβαίνει...
δῶσε μου τὸ τρικαντό σας γιὰ νὰ 'δῶ πὼς μοῦ πηγαίνει.
Νὰ κι' ὁ Τσαμαδὸς τῶν ὀπλῶν, νὰ και 'πίσω Πιερότοι,
και σαλπίσματα σαλπίγγων και φρικτῶν τυμπάνων κρότοι.

"Αληθεῖς, μὲν ἀμί, 'στὰς παρούσας περιστάσεις
γιὰ πολέμων ὕλικά πὼς μὰς γίνονται προτάσεις;

"Αν, ὡς γράφουν, ἀληθεύῃ και τὸ μέγα τοῦτο νέον
πάλιν ἀγαλμα θὰ 'βροῦμε δίχως ἄλλο κεχηναῖον.

(Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἀπέμειναν ἐμβρόντητοι πολλοί,
και πρὸς τὸν Περικλέτον τοῦ κρυφῶς ὤμιλε.)

"Ο Φασ.—'Αγαπητέ μου Περικλῆ, τί κόσμος ἐπλημμύρησε,
ποῦ δὲν χωρεῖ βελόνι,
φιλανθρωπία 'μύρισε
τοῦ μπάλου τὸ σαλόνι.

"Αγαπητέ μου Περικλῆ και πρῶτο Ποιντζηπόπουλο,
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νὰ 'πῆς 'στὸν Βασιλόπουλο
νὰ διευθύνῃ τὸν χορὸ χωρὶς νὰ τὸν χαλᾷ,
πλὴν ἂν αὐτὸς δὲν θέλῃ,
καὶ ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
'πὲς το και 'στὸν Γεννήσαρλη, ποὺ ξέρι πιδ καλά.

"Ομως και σὺ, παρακαλῶ, καλοὺς νὰ δεῖξης τρόπους,
μὰ βᾶστα και τῆς τσέπης σου, φοβοῦ τοὺς φιλανθρώπους.
Μὴ σὲ θαμβῶνῃ παντελῶς τῶν φράκων ἡ γηλαῖα
και λοποδύτας καποτε στολίζει κι' ἡ βελαῖα,
ποὺ διαφέρουν ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ 'βγάλανε στιλέτα
κι' ἐκλέψανε φῶς φανερὰ τῆς Θήρας τὸν Βαλέτα.

(Ἐρχονται κι' ἀπεσταλμένοι μερικῶν ἐφημερίδων
τὰ φορέματα νὰ γράφουν κυρίων και δεσποινίδων,

και 'στον Φασουλῇ πηγαίνουν και ζητοῦν πληροφορίας
για τὴν νέα ντουαλέτα καθεμιᾶς κομψῆς κυρίας.)

Ὁ Φασ.—Γράφτε για τὴν Ἄλφα Βῆτα, πούναι πρώτη μέσ'
γράφτε πῶς φορεῖ λευκά 'στὴ σάλα,
ὅπως βάζει τακτικά,
ἐπειδὴ δὲν ἔχει κι' ἄλλα.

Γράψετε και για τὴν Δέλτα και τὴν Κάππα τὴν τσακίστρα
φόρεμα μπλέ σιέλ πῶς εἶχαν και 'στὴ μέση τὴν χωρίστρα.
Γράφτε για τὴν Χῆ τὸν τάκο, ποῦ φοροῦσε κανελί,
γράφτε για τὴν Ζῆτα Λάμδα, λοῦσο τριανταφυλλί,
γράφτε και για τὴν Σίγμα, πούλθε ντεκολτέ πολὺ,
και τῆς λέρωσε τὴν φοῦστα τοῦ σπητιοῦ μου τὸ σκυλί.

Γράφτε για τὴν Φι τὴν τζόγια, ποῦ μεγάλη σκέρτσα κάνει,
πῶς φοροῦσε μῶβ φουστάνι,
γράφτε πράσινη πῶς ἦταν και τῆς Κᾶτ ἡ νέα κόρη,
τσικμαβί κι' ἡ Ταῦ ἐφόρει.
Γράψετε και για τὴν Τζᾶρ, τὴν χορεύτρα τὴν ἀφράτη,
κατακίτρινα φορεῖ κι' ἔχει τρεῖς ἐλθαῖς 'στὴν πλάτη.

Γράψετε και για τὴν Νι,
φόρεμα μελιτζανί,
νὰ κι' ἡ Τζιρ μὲ βυσσινί,
μὰ και κάπως οὐρανί.
Γράφτε μέσ' 'στῆς ἄλλαις μέσα
και τὴν Πρίτσι τὴν Κοντέσα,
μαῦρα ντεκολτέ 'φοροῦσε, μὰ και μαῦρα μισοφόρια,
μαῦρα κάτω, μαῦρ' ἀπάνω,
ἐπειδὴ 'βαστοῦσε πένθος για τῶν Ἀγγλων τὴν Βιτώρια
και τῶν Σέρβων τὸν Μιλάνο.

Μόλις ἡ μαντάμ μαθαίνει
Κορωνάτος πῶς πεθαίνει,
λὲς και νᾶναι συγγενῆς τῆς μελανεῖμων τὸν πενθεῖ,
ἔως ὅτου μὲ τὰ πένθη πρὶν τῆς ὥρας μαραινῇ.

Τώρα πάω νὰ κυττάξω και τῆς κάλτσαις καθεμιᾶς
εἴτε ξένης ἢ Ρωμῆας.
Πρέπει νὰ γραφῇ νομίζω και τῆς κάλτσας τὸν χρῶμα...

(Φεύγει και γυρίζει κάμπτων ὀφιοειδῶς τὸ σῶμα.)

Ὁ Φασ.—Τῆς κυρίας Ταῦ ἡ κάλτσαις εἶναι τριανταφυλ-
και τῆς Κάππα κανελιαῖς, [γιαῖς
ρὸζ φορεῖ κι' ἡ Ρὸ κι' ἡ Γάμα, κι' ἡ κυρία Μερ στακτιά,
μαῦρ' ἢ Βῆτα, μαῦρ' ἢ Δέλτα, πούναι μοναχὴ φωτιά.
Ὅσον ἀφορᾷ τῆς κάλτσαις 'στὸ χορὸ τοῦ Φασουλῇ
ἐπεκράτησε τὸ μαῦρο και τὸ τριανταφυλλί.

Ὅσο για τῆς καλτσοδέταις, ἂν κι' ἐζήτησα πρηνῆς
και μὲ λόγους εὐγενεῖς
νὰ μοῦ δείξουνε τὸ χρῶμα και τῶν ἐπιγονατιδῶν,
πλὴν καμμία τῶν τοσούτων κυριῶν και δεσποινίδων
τὴν χροιάν τῆς καλτσοδέτας δὲν μ' ἐπέτρεψε νὰ 'δῶ,
κι' ἔμεινα 'μπροστά των χάσκων μὲ τὴν τὸσην των αἰδῶ.

Μὰ νομίζω πῶς κανέννας κι' ἀπὸ μόνον τὸ φουστάνι
και τῆς κάλτσας τὸν χρῶμα θὰ 'μπορῇ νὰ συμπεράνη

και τῆς κάθε καλτσοδέτας τὴν ἀνάλογον βαφὴν,
κι' οὕτω πῶς νὰ δώσῃ μίαν ἀκριβῆ περιγραφὴν.

Τώρα γράφτε και για 'μένα πῶς λογίζομαι Ἐκλαμπροῦ
κι' Ἀι-Λάιφ ἤμουν πρώτης
μὲ 'ποκάμισο τῆς ὥρας και τῆς ὥρας λαίμοδέτη,
τέσσερα κουμπιά 'στὸ στῆθος, δὴδ σὲ κάθε μηχανίτι.

Γράφτε πῶς 'φοροῦσα φράκο μὲ πολὺ στενὸ μανίκι,
κι' ἄσπρα γάντια 'φετεινὰ
και λουστρίνια περσυνὰ,
γυαλισμένα μὲ βερνίκι.

Ἄς γραφῇ και πρὸς τοῖς ἄλλοις
μετὰ προσοχῆς μεγάλῃς
πῶς φορῶ γελέκο μαῦρο, μὰ και μαῦρο πανταλόνι,
ποῦ μοῦ 'κόντηνε πολὺ,
σκούραις κάλτσαις μὲ μαλλί,
κι' ἄσπρομάλλινη φανέλα κι' ἔν' ἀσπρόρρουχο σὰν χιόνι,
ποῦ συστέλλομαι μεγάλως τὸνομά του νὰ σᾶς 'πῶ,
λὲς και νᾶμαι Μις Ἑγγλέζα και φοβοῦμαι μὴ 'ντραπῶ.
Τέλος πάντων, προσφιλεῖς,
γράφτε πῶς ὁ Φασουλῆς
ἦτον εἶδος κορυφαῖος τοῦ χοροῦ τῆς ἐπαιτείας
προεξέχων τῆς ἐξόχου τῶν Ρωμῶν σαχλοκρατίας.

(Αὐτοῦ τοιαῦτα λέγοντος χορεύουν ὅλοι κι' ὅλαις
και κάνουν καραμπόλαις,
και τὰς εἰσπράξεις τοῦ χοροῦ μαζεῖ' ἡ Φασουλίνα,
μὰ φθάνει κι' ὁ Καρνάβαλος μὲ τὴν Καρναβαλίνα,
κι' ὁ νοικοκύρης ἐκθαμβος σὰν κεχηνῶς Ἀπόλλων
στέφει τὸ ζεῦγος τὸ σεπτὸν χειροκροτοῦντων ὄλων,
και παίζει φουσαρμόνικα, πιάνο, βιολί, νταούλι,
και Πύργος γίνεται Βαβέλ κι' ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη,
και ραίνονται μὲ κομφετί τῶν χορευτῶν τὰ πλήθη,
και σείεται τὸ πάτωμα και σείεται κι' ἡ στέγη,
κι' ἡ καλτσοδέτα μιὰς λιγνῆς δὲν ξέρω πῶς ἐλύθη,
κι' ὄνι σουὰ κι' μὰλ' ἰ πάντες ὁ Περικλέτης λέγει,
κι' ὁ Γκιούλ μ' ἐμπάθειαν κυνὸς φανατικοῦ κι' ὑπούλου
ζαναπηδᾷ μαινόμενος κατὰ τοῦ Σιμοπούλου.)

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρα μέσα, πούχει πλούτη περισσά,
'στὴν ὁδὸν Ὁμέρ Πασσᾶ
Ἐργαστάσιον ἀνθέων τεχνητῶν και φυσικῶν
Μελπομένης Συμμελίδου, μέγα και μοναδικόν.
Κάνιστρα μικρὰ μεγάλα για κοσμήματα θαλάμων
και περίφημαις γκιρλάνταις, στολισμοὶ χορῶν και γάμων.

«Ἐλπίδες», ἦτοι τόμος ποιήσεως γνησίας
τοῦ Νίκου Ζαχαρίου, μὲ σφιγγὸς φαντασίας.

«Παράλυσις Καθολικῆ», μελέτη μὲ κεφάλι
τοῦ νευρολόγου τοῦ δεινοῦ, Γεαννήρη τοῦ Μιχάλη.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτῳ,
ἐριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.